

шение, каза ми, за поданство въ камерата и азъ ще настоя да бждете приетъ. Така и стана. Той се постара та прѣминахъ прѣзъ камерата и сената. Братияну бѣше толкова милостивъ, човѣколюбивъ и желателъ за доброто на сѣкиго. България има длъжностъ да му бжде признателна за своето революционно вълнение и освобождение.

Така азъ, слѣдъ приеането румжнско поданство, веднага бѣхъ приетъ отъ адвокатский сѣвътъ, да имамъ адвокатско право за въ цѣла Румжния. Започнахъ адвокатската професия и живѣхъ много добрѣ, при това и слѣдяхъ много живо българскитѣ движения, и помагахъ до колкото можахъ, когато ми се удадеше случай за нашитѣ народни работи.

Една неприятна случка съ покойний Ст. Стамбуловъ въ Букурещъ. Не помня добрѣ годината 1875 или 76 бѣше, Ст. Стамбуловъ като се бѣше върналъ въ Букурещъ слѣдъ неуспѣха на революционни движения въ България, отишелъ при българский владика Панарета въ българската капела въ Букурещъ, поискалъ му извѣстна сума пари за помощъ по българскитѣ работи, и извадилъ изъ джеба си единъ револверъ, да го заплаши, ако му не даде. Владиката Панаретъ бутва на масата си електрически звънецъ и слугитѣ му влѣзватъ вжтрѣ. Залавятъ Стамбулова и Панаретъ го прѣдава на полицията. Извѣстили прокурора Лупеску за това. Съ този прокуроръ азъ бѣхъ добрѣ познатъ и до нейдѣ приятель. При това, прокурора ме срѣщна случайно на улицата, и ми разказва случката съ Панарета и нѣкой си Стамбуловъ.

Азъ тогава се обърнахъ къмъ прокурора и му казахъ: Това момче, Стамбуловъ, е добъръ патриотъ и български родолюбецъ. Той е поискалъ пари въ-роятно, или за народни работи или за себе си да може да прѣживѣе тукъ. Но Панаретъ и българското общество събиратъ пари за такива работи, защо не е му далъ нѣщо. Стамбуловъ не е никакъ кривъ въ това отношение. Прокурора ми каза, тъй